

L'ÀRDUA PERSECUCIÓ

Fa temps que les reflexions sobre la complexitat del fet pictòric han obert paulatinament espais d'actuació a modus de "Capses xineses", on cada un d'aquets espais, poseeix el seu "Ritme precís", a més, de la seva situació determinada dins el procés pictòric. I és impossible d'accedir al següent espai fins que no s'ha establert la determinada relació que cada un d'ells (els espais) precisa.

Des-de el més clar domini, que demanen àmbits com poden esser els de la tècnica, podem trobar, dins el procés vincles tan fràgils i fugissers com son els relacionats amb el "sentit" de l'obra.

S'ha d'estar molt atent, per " Caminar damunt l'afilat tall", que és, l'aconseguir expressar des-de el sentiment, per tal d'arribar al pensament a través de la mirada.

L'intenció ha d'esser la precisa, l'àngel és escàpol i el mínim "Forçar la situació", el foragita. Un cop orfes, és dolorós retrobar altre cop aquest "Ecoltar-se interior". Ja en un escrit dedicat a l'obra d'en Jaume Gili, vaig fer esment a la difícil paradoxa, en que viu el "Generador d'obra", aquest viure entre el moment immediat passat i el pervindre constant. Estat de vetlla en un espai in-existent, contínua estada entre alló configurat i alló

.../...

.../..

per configurar. El present és tan sols un gest, una decisió.

Acció d'humana insolència en l'intenció de fixar l'entorn perceptiu, de provocar la mutació de la seva observació en obra. Aquest "Generar" des-de l'observació sensible, ens condueix a l'estat on l'obra, espai vital, s'actua per mitja de: La sorpresa, la recerca, la reflexió, l'autocensura, el propi límit, tancar-se, o be obrir-se, al "Sentir i percebre". Diari vital que intenta el vincle reordenador de la realitat aprehesa.

L'obra, no "surt" tan sols de la intuïció o l'irracionalitat expressiva, no és una qüestió de pur subjectivisme. L'obra, neix de la voluntat de "Sentir" confrontada a l'excisió de l'entorn, donan pas, a partir d'aquesta circumstància, a la consciència "Atòpica"; amb la conseqüent recuperació en la credibilitat del "Individu" com a "Ens" reordenador davant el "No lloc", la "No ubicació específica"

El propi "Jo" com a lloc on poder reordenar files i respondre a aquest temps meandric. Retir tan sols estratègic, a fi de copsar la "Nova situació del subjecte en relació amb "Alló exterior".

L'eix direccional de l'obra és "L'àrdua persecució" de la figura, de l'esser com a signe-imatge de la resistència en front de l'incertesa.

Klee, Miró, Towmbly.....al pensament.

Ribera, Goya, Picasso.....a la mirada.